

Olen ollut teidän joidenkin kanssa tekemisissä lokakuusta lähtien ja kokenut, kuinka Jumala kantaa. Jumala kantaa lähimmäisten, teidän, rukouksissa, kiitos siitä! Hän kantaa myös Sanassaan ja sakramenteissaan. Jo kasteessa hän on seurakuntansa suorastaan velvoittanut kantamaan toinen toistansa, siksi kaste on joskus järjestetty messun yhteydessä.

Nyt, tätä tehdessäni, työkokeiluni on loppupuolella enkä vielä tiedä, mitä on edessäpäin. Silti uskon ja luotan, että Jumala on se kaikkivaltias, joka pystyy luomaan sen kiven, jota hän ei jaksaisi nostaa. Ja kuitenkin kaikkivaltiaana, hän pystyy sen nostamaan, ja niinpä hän kantaa minuakin tästä eteenpäin.

Rukoillaan virren 39:5 sanoin:

Henkesi armo anna, päivämme siunaa niin,
ja rauhan tiellä kannan aikoihin tuleviin.
Suo, että uskossa sinua palvelemme,
tielläsi riemuitsemme autuuden toivosta.

Siunausta teille kaikille elämääne!

Toivottaen Pia K. Lehtinen, teologian maisteri

Kansiruno kirjasta ”Kuin lempeä laulu” Elina Salminen 2017, 3.painos 2021

SENIORITYÖ |

Arja Hilliaho 040 804 8624

Janne Kankainen 050 560 8361

Liisa Nurminen 050 591 5127

Jyrki Pikkarainen 050 326 2388

s-posti: etunimi.sukunimi@evl.fi

TAMPEREEN
MESSUKYLÄN
SEURAKUNTA

Soitellaan ja viestitellään!

Jos haluat seniorikirjeen sähköisesti, viestittele Arjalle s-postilla.

Jos et halua ollenkaan seniorikirjettä, viestittele tai soita Arjalle.

Taivaan ranta ei horju

Taivaanranta ei horju
se ei liiku mieleni mukaan

ei hypi riemusta eikä vajoa epätoivoon
pysyy vakaasti aloillaan

ja silloin kun joku ajaa ohitseni
kun turvallinen vanaveteni
vaihtuukin arvaamatta aallokoksi
ja elämäni vene keikkuu
holtittomasti laidalta toiselle

silloin etsin silmiini taivaanrannan
sen viivasuoran sormenjäljen
ja huomaan että toden totta!

sinun kätesi ei vielääkään vapise

Elina Salminen

Mukavaa huhtikuun alkua. Tässä huhtikuuisessa kirjeessä kerron teille matkastani Messukylässä.

Minun nimeni on Jenni ja olen ollut Messukylän seurakunnassa diakoniaharjoittelussa tammikuusta lähtien. Aikanaan valmistun sosionomi - diakoniksi. Viihdyn Messukylässä mainiosti ja olen kiitollinen kaikista ihanista ihmisistä, joiden kanssa olen saanut tehdä töitä ja joita olen saanut kohdata harjoitteluni aikana. Asustelen Kaukajärvellä ja rakastan sitä, että luonto on täällä niin lähellä. Luonnosta saa iloa ja voimaa ja se hoitaa sielua kauneudellaan. Pienet asiat tekevät onnelliseksi ja luonnossa kävely on yksi niistä.

Työskentelin aiemmin hammashoitajana ja vaikka myös sen työn rikkaus on ihmisten kohtaaminen, kypsyi mielessäni kuitenkin halu perehtyä paremmin ja enemmän ihmisten henkisen ja hengellisen hyvinvoinnin tukemiseen. Hoitajana työskennellessä tuntuu usein, että aika ei riitä olla tarpeeksi läsnä ja kuunnella. Diakonin työssä mahdollisuus tähän on aivan erilainen ja toivonkin pääseväni tätä tulevaisuudessa tekemään. Jokainen ihminen ansaitsee tulla kuulluksi ja nähdyksi.

Olen harjoitteluni aikana tehnyt matkaa omaan hengellisyyteeni ja huomannut omalla polulla avautumista ja kasvua. Matkan teko on ollut vivahteikas ja olen löytänyt kosketuksen uusiin paikkoihin tai johonkin jonka olin kenties unohtanut. Tunnen uudenlaista rauhaa, joka tuo merkitystä ja luottamusta. Uskon että kiitollisuuden voi löytää tästä päivästä ja asioista tässä ja nyt. Pienet asiat tässä hetkessä tuovat suurta merkitystä ja omista kolmesta lapsestani saan suurta voimaa arkeeni.

Näinä aikoina, kun ihmisillä on paljon huolta maailman tilanteesta ja kun oma ymmärrys ei riitä, voi laittaa kädet ristiin ja rukoilla.

Halata lähimpiä ihmisiä normaalia pidempään ja vaalia sitä mikä on tärkeää tässä ja nyt.

Toivottavasti tulen näkemään teitä vielä, vaikka harjoitteluni läheneekin loppuaan. Kiitos kaikille mukavista kohtaamisista ja iloista kevään aikaa.

Toivon sinulle hyviä ja kohtaamisia ja valoisia ajatuksia.

Jenni Lehti

Voiko Jumala luoda kiven, jota Hän ei voi siirtää?

Otsikko haastaa meitä ajattelemaan Jumalan kaikkivaltiutta. Tällä on hieno nimitys, kaikkivoipaisuuden paradoksi. En yritäkään tässä kirjoituksessani ratkaista asiaa, koska tämäkin kysymys on yksi niistä, jossa usko yritetään järkeistää. Ja uskohan ei ole järjen asia siinä mielessä, mitä järjellä ylipäänsä tarkoitetaan. Joissakin Jumalan toiminnassa ei nimittäin tunnu olevan mitään logiikkaa. Mutta kautta aikojen ovat Jumalaan uskovat todenneet Jumalasta muun muassa:

”Oi Herra, Jumalani! Suurella voimallasi ja väkevällä kädelläsi sinä olet luonut taivaan ja maan. Mikään ei ole sinulle mahdotonta! ”
(Jeremia 32:17)

”Koko maailma on Hänen kädessään”

Tässä maailmassa elämme hetkiä, jotka joskus pistävät meidät miettimään Jumalan olemusta, oikeudenmukaisuutta ja kaikkivaltiuttakin. Silloin on hyvä puhua Jumalalle ajatuksistaan. Joskus ne selkiytyvät. Joskus niiden selkiytyminen vie aikansa. Salattu Jumala on myös teoissaan salattu. Mutta silloinkin hän kantaa meitä.

Sirkka-Liisa Kivisaari, kudin, Bernie Sanders, Seitsemän veljestä ja Sydänsukat

Jo koulutyttönä Sirkka-Liisa kutoi villapuseroita, -takkeja, lapasia. Harrastus on ollut keuhkoharrastusta. Vuosi sitten USA:n presidentin virkaanastujaisissa

kuvernööri Bernie Sanders

istui kirjoneuleiset lapaset käsissään. Siitä lähti innostus ja lapasmalli maailmalle. Kivisaarien Antti-poika sai lietolaisesta lampaanvillasta äitinsä kutomat Bernie-lapaset 50-vuotislahjaksi.

Sirkka-Liisa käyttää suosittua Seitsemän veljestä -lankaa. 75 % villaa lämmittää ja 25 % polyamidia lisää kestävyttä sekä langassa on oikeanlainen kierre. Kestää myös 40-asteisen konepesun. Lapsenlapselle tehdyssä mallissa on etuna, että kintaan voi laittaa kumpaan käteen vaan.

Värit kaunistavat. Sekä sukka- että lapasmallit Sirkka-Liisa ottaa eri julkaisuista.

Sirkka-Liisa on kutonut 250 sydänsukkaparia

lahjaksi syntymäpäivien viettäville, arpajaisvoitoksi, vietäväksi **Etiopiaan**, annettavaksi matkanjohtajalle. Päättelytaitoakin tarvitaan. Sydänsukkien päättelyvaiheessa 40 langanpäättä pujotellaan parsineulalla toistensa lomaan. Puolisonikin sai Sirkka-Liisalta sukkalahjan 70-vuotiaana. Kyllä hänen kutomiaan kelpaa ihastella!

Kotitalousopettajakoulutuksen saanut Sirkka-Liisa on ollut alan töissä eri paikkakunnilla ja välillä kotiäitinä tilanteen mukaan.

Ovatko lapset kiinnostuneet kudontaharrastuksista ja kotitaloudesta? Molemmat tyttäret kutovat. Toinen toimiikin käsityönopettajana.

Pojat harrastavat kokkaamista. Luovia ruokiakin syntyy. Lasten harrastuksista isä tuumaa, että kiinnostus on geeneissä.

Simo Kivisaari, partituuri, 21 000 nukkaa ja vuoden työ

Koulupojasta asti Simo on tykännyt runoista, käynyt myöhemmin runopiirissäkin. Lapin ruskamaisemat ovat intouttaneet valokuvaamaan näkymiä. Silloin tällöin tulee täysosuma, joka ikuistuu ryijyn malliksi.

Alkuannoksen Simo sai ryijykurssilla. Ryijytyynyjä on syntynyt tähän mennessä kymmenkunta läheisille merkkipäiviksi. Ensimmäisen tyynyn sai tytär. Aiheena oli ruskaväritaus-tainen huurteinen hämähäkinseitti. Sitten syntyi keinutuolin matto, teemana punalehtinen koivunoksa valkoisella hangella.

Simo teki Sirkka-Liisalle 70-vuotislahjaksi ryijyn Ahjo

Ahjo on **Reino Kosken** suunnittelema. Simon mielessä tähän ryijyyn liittyy Hel-laakosken runon säkeet *Jumala, henki, en lie ainoa, jolla / vaikea on sinun ahjossasi olla, / paahtua niinkuin lietsottava rauta, / taipua paljoon, kasvaa pienemmäksi, / tulla hetki hetkeltä köyhemmäksi.*

Viimeisimmän työn, **Terttu Tomeron** suunnitteleman **Havuhipan**, työvaiheiden selostamiseksi haetaan Simon "partituuri". Sanakirjassa partituuri selitetään musiikin yhteydessä: *Nykyisen tavan mukaan eri äänet eli stemmat merkitään määräjärjestyksessä päällekkäisille viivastoille ja yhdistetään yhteisin tahtiviivoin siten, että ne ovat luettavissa yhtäaikaaisesti.* Simon "ryijy-partituurissa" on 150 vaaka- ja 140 pystyriviä eli valmiissa ryijyssä on 21 000 nukkaa. Partituuriin on numeroitu eri alueet ja rajat kirjaimin sekä kuvakkein. Isosilmäiseen neulaan pujotetaan viisi lankaluetelossa kohteeseen tarkoitettua väristä lankaa. Nämä pujotetaan ryijypohjaan ja solmitaan loimilankapariin.

Ryijymestari kertoi, että yhteen riviin kuuluu aikaa keskimäärin neljä tuntia, joten kun 150 riviä on nukitettu, on mennyt noin 600 työtuntia.

Havuhipan valmistaminen vei päivälleen vuoden

Mitä välineitä ryijyjien teossa tarvitaan?

Pohjakankaaksi sopivin on harvaraken- teinen kangas, juutti. Käytetään tylppäkär- kisiä ja suurisilmäisiä parsinneuloja. Lan- koina voi olla erilaisia villa-, puuvilla-, silkki- yms. lankoja. Tarvitaan ryijynukan pituuden määrittävä mittalasta. Se on nykyään muovista. Lisäksi tarvikkeisiin kuuluvat terävät sakset, mittanauha tai viivoitin ja harvapiikkinen kam- pa.

Tekijällä tulee olla tarkka ja kärsivällinen luonne.

Lopputulostahan kelpaa sitten katsella.

Simo on tehnyt neljä ryijyä, enimmäns osan eläkeläisenä. Myös puu- käsityöt syntyvät Maatalous-metsätieteellisessä tiedekunnassa kan- didaatti-, lisensiaatti- ja tohtorintutkinnon suorittaneelta Simolta. Kiin- nostusta hänellä riittää moneen muuhunkin harrastukseen.

Simo toimi vuoden maatalousharjoittelijana Kanadassa. Hän joutui siellä opettelemaan lypsytaidonkin. Parhaimmaksi työuran kaudeksi Simo koki kahden vuoden jakson Sambiassa.

Alastarolainen Sirkka-Liisan äiti ja kiikalalainen Simon äiti olivat evankelisia ystävyksiä. Jo lapsuudesta alkaen Sirkka-Liisa ja Simo tapasivat toisensa eri yhteyksissä, mutta varsinainen vispilänkauppa tuli parikymppisille. Yhteisen tarinan taltioita on pitkin matkaa kirjeinä. Kesämökkeilyä, retkeilyä, matkustelua, seurakuntaelämää perhe ja pariskunta ovat harrastaneet.

Mukava kahvittelu- ja jututtamistuokio päättyy Kivisaarilla. Päivälleen kanssani yhtä vanha Simo kyyditsee jututtajan helmikuisen lumivuo- ren viereltä Kaukajärvelle.

Jussi, kjjk43@gmail.com

Jussin jutut

1987

aamu-uninen pellavapää

kapsahtaa syliin

painaa päänsä

olkaa vasten

elämän ahdistuksessa

muutama solmu avautuu

kellokorttilaite loksauttaa

tietokonelaitteen tuuletin

hyrisee

urakkapalkkaohjelma muhii

kuvaruudun värisävyissä

aurinko keväilee

nokisella hangella

sisällä onnen väre

**Tule Jeesus ja
siunaa lastas;
On tuulinen
maailman tie.
Kätes voimakas
turvaksi anna,
Kun uuvun,
niin nosta ja kannan.
Ikirauhaan
kerran vie.**

- Vilho Rantanen

2018

yökyläilevä pellavapää

pirtsakkana matkasängyssä

vieressään aamu-uninen

mummu

ukki nostaa tytön

aamumurot ja jotakin luetaan

kohta kohti leikkipuistoa

kadun ylityksessä pikku

kätönen

turvallisesti isommassa

kokeiltava eri laitteita

mummukin on herännyt

pikkuinen mummun seuraan

31 vuotta

äiti ja tytär pellavapäät

olkapäätä vasten

pikku kätönen isommassa

Huhtikuun 2022 seniorikirjeessä

*Juhani "Jussi"
Kärkkäinen*

Diakoniatyön juhluvuosi 150 v.

1.9.2022 tulee kuluneeksi 150 vuotta siitä, kun Suomessa vihittiin virkaan ensimmäinen diakonissa, Matilda Hoffman. Tämän kunniaksi vietämme diakonian juhluvuotta.

Juhlavuonna keskiössä ovat erityisesti diakonian vihkimysvirka, ammatillinen diakoniatyö sekä kaikki diakonian toimijat. Jokainen kristitty voi omalla paikallaan toteuttaa diakoniaa arjen lähimmäisyytenä. ([Diakonian juhluvuosi 2022 - evl.fi](#))

Juhlavuoden kunniaksi pyysimme diakoniasta apua saaneilta kertomuksia kokemuksistaan.

Perheeni kohtasi diakoniatyön

Tätä kirjoittaessani on käynnissä sota Ukrainassa. Ajatukseni ovat ukrainalaisten luona, ja siinä hädässä, jota sota aiheuttaa. Vaikka millään tavalla sotaa ei voi verrata omiin kokemuksiini, elävänä palaa mieleen ”pommi”, joka omaa kotiani kohtasi parikymmentä vuotta sitten ja aiheutti yli vuoden mittaisen ”taistelun” kodin puolesta. Sekään ei tuntunut etukäteen mahdolliselta ja tapahtui siitä huolimatta.

Muutimme toiveikkaana uuteen kotiin vieraaseen kaupunkiin - Tampereelle. Olimme yhtäkkiä kaukana sukulaisista ja läheisistä. Meille löytyi mukava koti ja miellyttävä ympäristö elää. Kun tuli syksy ja lämmityskausi alkoi, kodissa alkoi leijailla outo haju, jonka aluksi kielsin, muttei se siitä sillä mihinkään hävinnyt. Alkoi pitkä matka vai sanottaisiinko alamäki.

Huoliimme suhtauduttiin aluksi nihkeästi. Kun olin kaivanut sokkelin reunaa auki maasta ja soittanut monta puhelua ja vääntänyt asiasta monen epäuskoisen ihmisen kanssa, oli vihdoinkin tullut aika tutkimuksille talon alapohjassa. Aavistus, joka meillä oli ollut, tuli julki tutkimusraportissa ja kuvissa. Lattiassa ja alapohjassa oli terveydelle vaarallista homekasvustoa. Oli virheellisesti tehtyjä rakenteita ja lattiaan kohdistui kosteusrasitusta.

Kun hetken ehdin luulla ja toivoa, että nyt asia korjataan ja painajainen loppuu pian, olin väärässä. Terveysviranomaisen oli todennut asunnon terveydelle vaaralliseksi. Siitä huolimatta korjausten tekeminen viivästyi, ja kun niitä ryhdyttiin tekemään, motiiveista tärkein tuntui olevan rahan säästäminen, mikä johti siihen, että tehdyt toimenpiteet olivat riittämättömiä. Edelleen siitä seurasi, ettei ongelma poistunut ja kierre syveni.

Jouduimme muuttamaan evakkoon. Taloudellisen rasituksen lisäksi myös henkinen kestävyys alkoi olla todella kovalla koetuksella. Tuntui kuin olisin sivusta seurannut omaa ”kiirastulta” voimatta juurikaan hallita tilannetta. Lapset olivat pieniä ja toiveissa olisi ollut keskittyä heidän kanssaan elämisen arkeen. Suuri osa ajasta meni kuitenkin tämän loputtomalta tuntuvan asian selvittämisessä.

Olon ollessa lohduton otimme yhteyttä seurakuntamme (Messukylän seurakunnan) diakoniatyöhön. Sieltä löytyi kaksi ”arjen enkeliä” tueksi raskaaseen elämänvaiheeseen. Kun ihminen on oikein taakkojen uuvuttama, yksinkertaiselta kuulostavat arjen haasteetkin tuntuvat ylivoimaisilta. Kun lisäksi läheiset olivat maantieteellisesti kaukana, olo tuntui välillä todella yksinäiseltä kaiken keskellä. Seurakunnasta löytyneet kaksi diakonia ilmestyivät ovellemme, meidän elämäämme, alkoivat tukiprosessin ja suurella todennäköisyydellä estivät meitä romahtamasta.

Saimme apua. Saimme seurakunnalta jonkin verran rahallistakin tukea akuuteimpaan hätään, mutta ehdottomasti suurin tuki tuli muuta kautta. Vihdoin tuntui, että joku pysähtyi meidän hätämme edessä, kuunteli, rohkaisi ja toimi meidän tilanteessamme kaikella tavalla arvostavasti. Olimme todella kiitollisia heidän vierailuistaan, rohkaisevasta läsnäolostaan, viisaista neuvoistaan ja todella koskettavasta kohtaamisesta ihmisinä. nämä laupiaat samarialaiset eivät jättäneet meitä tien varteen, vaan hoitivat kolhiintunutta uskoa ihmisiin ja auttoivat meitä nousemaan taas jaloilleen. Toki myös taloyhtiössä vastuuseen viimein herättiin ja osaavia ihmisiä alkoi tätä vyyhteä purkaa. Heidän työpanoksellaan mahdoton alkoi pikkuhiljaa näyttää mahdolliselta.

Pitkien ja mutkaisten vaiheiden jälkeen remontti saatettiin ”maaliin” ja koitti ”palumuuton” aika. Vaikka asunto oli nyt todettu terveelliseksi, muutto pelotti. Minua ilahduttivat suuresti muutamat naapurit, jotka halusivat auttaa esim. muuton järjestelyissä ja rohkeasti tullen keskustelemaan meidän perheen kanssa. Seurakunnan diakoniatyö jatkoi työtä meidän kanssa auttaen vierailuin ja keskusteluin toipumistamme. Olimme saaneet syvimmän hädän hetkellä tuntea, ettemme jääneet yksin. Hyvyys tuli luoksemme ja toi valoa kiperimpiinkin hetkiin.

En edes muista, milloin aktiivinen keskusteluyhteys tuttujen diakoniatyöntekijöiden kanssa loppui, mutta toipumisemme oli siinä vaiheessa päässyt hyvään käyntiin ja matka normaalimpaan kotielämään oli menossa. Taloudellisista kolhuista toipuminen kesti noin 10 vuotta. Sen sijaan henkisistä kolhuista toipuminen oli nopeampaa. Tässä prosessissa ja erityisesti sen alkuvaiheessa ei voi tarpeeksi korostaa Messukylä seurakunnan diakoniatyön panosta. Näistä traumaattisista tapahtumista jäi elämään myös ystävyys, joka on kestänyt näihin päiviin.

Kriisi tuntuu monella tasolla. Tämäkin vastoinkäyminen on kasvattanut. Ihmisten hyvyys vaikeina hetkinä on ollut mittaamattoman arvokasta. Kriisi on myös herättänyt. Silmien aukeamisesta on ollut paljon hyötyä myöhemmissä elämänvaiheissa. Vaikeat kokemukset ovat auttaneet erottamaan oleellisen epäoleellisesta. Edelleen olen oppinut kiinnittämään huomiota tärkeisiin ja merkityksellisiin asioihin. Kiitollisena olen saanut matkaa jatkaa. Lapset ovat aikuistuneet. Tuntuu, että olemme selvinneet.

Monesti ajattelee, että millainen apu on riittävää. Pienikin apu ihmisen hädän hetkellä on suuri. Elämän kiireissä pysähtyminen tämän asian tiimoille on erityisen ajankohtainen asia tänä keväänä.

